



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudkyň JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Zory Šmolkové ve věci žalobce **Dodávky automatizace, spol. s r. o.** se sídlem 1. máje 34/120, Ostrava - Vítkovice, zastoupeného JUDr. Irenou Hučkovou, advokátkou se sídlem 28. října 434/211, Ostrava – Mariánské Hory, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství** se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného č. j. 3884/15/5200-20443-711458 ze dne 9. 2. 2015, ve věci daně z přidané hodnoty,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství č. j. 3884/15/5200-20443-711458 ze dne 9. 2. 2015 **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11.228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobce JUDr. Ireny Hučkové, advokátky se sídlem 28. října 434/211, Ostrava – Mariánské Hory.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se svou žalobou doručenou Krajskému soudu v Ostravě dne 9. 4. 2015 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného č. j. 3884/15/5200-20443-711458 ze dne 9. 2. 2015 (dále jen „napadené rozhodnutí“) a jemu předcházejícího rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 22. 1. 2014, č. j. 267594-14-3202-25200-804130, kterým byl žalobce vyzván k zaplacení daňového nedoplatku jako ručitel.

Svou žalobu odůvodnil tím, že žalobce byl správcem daně vyzván k zaplacení daně z přidané hodnoty ve výši 1.176.926,- Kč z titulu ručení podle ustanovení § 109 odst. 1 písm. b) zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném do 31. 12. 2015 (dále jen zákon o dani z přidané hodnoty). Plátcem daně z přidané hodnoty byla společnost Arrow line, a.s. „v likvidaci“, se sídlem 1. máje 34/120, 703 00, Ostrava – Vítkovice (dále jen „daňový dlužník“). Daňový nedoplatek vznikl ke dni 25. 10. 2013, přičemž k 16. 10. 2013 daňový dlužník vstoupil do likvidace. Proti výzvě správce daně k zaplacení tohoto daňového nedoplatku podal žalobce odvolání, neboť nesouhlasil s tvrzením, že v okamžiku uskutečnění zdanitelného plnění věděl, či vědět měl a mohl, že daňový dlužník, který obdržel úplatu za takové plnění, se úmyslně dostal nebo dostane do postavení, kdy nemůže daň zaplatit. Správce daně i žalovaný dovodili ručitelskou odpovědnost z osobního propojení žalobce a daňového dlužníka, neboť prokurista žalobce Ing. J. H. byl rovněž osobou odpovídající za vedení účetnictví a sestavující daňové přiznání za daňového dlužníka. Když posléze jediný akcionář a místopředseda představenstva daňového dlužníka likvidátorem společnosti jmenoval právě Ing. J. H., považoval správce daně a žalovaný své tvrzení o existenci ručení za jednoznačně prokázané. Rozhodnutí žalovaného je však podle žalobce nezákonné, neboť žalovaný neprokázal, že by byly naplněny podmínky, vyplývající z ustanovení § 109 odst. 1 písm. b) zákona o dani z přidané hodnoty, pro vznik ručitelské odpovědnosti žalobce za nezaplacenou daň z přidané hodnoty daňovým dlužníkem. Nebyla totiž prokázána nevědomá nedbalost žalobce, že se daňový dlužník úmyslně dostal nebo dostane do situace, kdy nemůže daň z přidané hodnoty zaplatit. Prokurista žalobce Ing. H. skutečně vykonával pro daňového dlužníka účetní práce od 24. 6. 2016 a po vstupu daňového dlužníka do likvidace dne 16. 10. 2013 se stal likvidátorem daňového dlužníka, nicméně externí účetní, působící pouze po krátkou dobu před zdanitelným plněním, ke kterému došlo 27. 9. 2013, neměl a ani nemohl mít informace o aktuální finanční situaci daňového dlužníka. Daňový dlužník se dostal do finančních potíží poté, co došlo ke zpronevěře peněz bývalým finančním ředitelem daňového dlužníka, což ovšem v době uskutečnění zdanitelného plnění nebylo známo. Ing. H. ani nebylo předáno kompletní účetnictví, pouze přijímal a vystavoval faktury a jako externí účetní neměl žádnou pravomoc rozhodovat o tom, co bude daňový dlužník hradit, neměl ani žádné informace o úmyslech daňového dlužníka ohledně plateb, ke kterým byl povinen. Žalobce naopak věděl, že daňový dlužník má kontrakty na významné zakázky, konkrétně na modernizaci čtyř lanových posunovacích zařízení se společností Katowicki Holding Wenglowy S.A. a dále na dodávku kompletního systému vylévání strusky ze struskovodů z elektrické pece od společnosti KGHM Polska Miedź S.A. Žalobce dále podtrhl, že k úmyslnému nezaplacení daně z přidané hodnoty může dojít pouze v případě, že společnost i přesto, že má k dispozici finanční prostředky, daň nezaplatí, nebo v případě, kdy společnost již uzavírá kupní smlouvu s vědomím,

že daň z přidané hodnoty nebude moci odvést, což se nestalo resp. žalobce o tom nevěděl a ani vědět nemohl. Rozhodnutí žalovaného je proto nezákonné; žalovaný neprokázal, že by byly naplněny podmínky pro vznik ručitelské odpovědnosti žalobce podle ustanovení § 109 odst. 1 písm. b) zákona o dani z přidané hodnoty a výzva tedy byla vystavena neoprávněně.

Žalovaný s žalobou nesouhlasil a navrhl její zamítnutí. Podle žalovaného nevědomá nedbalost žalobce byla jasně prokázána, neboť mezi daňovým dlužníkem a žalobcem existuje personální vazba v Ing. H. – prokuristovi žalobce a účetním daňového dlužníka a také v dalších osobách. S ohledem na svou odbornost Ing. H. věděl, resp. vědět měl a mohl, jaká je ekonomická situace daňového dlužníka, o které vypovídaly mj. též insolvenční návrhy z 24. 4. 2013 a 11. 6. 2013, o kterých se měl dozvědět z veřejných zdrojů. Úmysl daňového dlužníka dostat se do postavení, kdy nemůže zaplatit DPH, žalovaný spatřoval v tom, že daňové doklady, ze kterých mu daňová povinnost vyplynula, a to č. 20131031, 20131032 a 20131033, které byly vystaveny žalobcem za dodávku zboží daňovému dlužníku, byly zaplacený zápočtem, čímž se daňový dlužník zbavil finančních prostředků na zaplacení daně, a to vědomě a úmyslně. Je sice pravdou, že daňový dlužník měl původně sjednány zakázky s polskými společnostmi, ale dne 23. 9. 2013 byl v zakázce se společností KGHM Polska Miedź S.A. nahrazen žalobcem a krátce před likvidací a insolvenčním řízením prodal svůj hmotný a nehmotný investiční majetek, když prodal nefunkční lokomotivy a žalobci výkresové dokumentace a užitný vzor. Od počátku roku byl v prodlení s platbami vůči různým peněžním institucím. Podle žalovaného tak podmínky pro vznik ručení na straně žalobce vyplývající z ustanovení § 109 odst. 1 písm. b) zákona o dani z přidané hodnoty byly splněny a výzva k zaplacení daňového nedoplatku byla žalobci doručena oprávněně.

Krajský soud poté, co zjistil, že žaloba byla podána včas ve lhůtě 2 měsíců po doručení písemného vyhotovení rozhodnutí žalovaného žalobci, tedy v souladu s ustanovením § 72 odst. 1 zákona č. 152/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná; ve věci rozhodl bez jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť s tímto postupem oba účastníci souhlasili.

Ze správního spisu krajský soud zjistil, že správce daně dne 22. 1. 2014 vyzval žalobce jako ručitele k zaplacení částky 1.186.298,- Kč za daňového dlužníka. Své rozhodnutí odůvodnil tím, že daňový dlužník vstoupil dne 16. 10. 2013 do likvidace na základě rozhodnutí jediného akcionáře a současně místopředsedy představenstva Ing. R. S., jmenoval likvidátorem Ing. J. H., který je od 10. 8. 2004 prokuristou daňového dlužníka. Dne 27. 9. 2013 vystavil daňový dlužník daňové doklady, které byly označeny v číselné řadě 20131031, 20131032 a 20131033 s datem uskutečnění zdanitelného plnění shodným s datem vystavení, kde odběratelem byl žalobce. Jak žalobce, tak daňový dlužník byli ke dni uskutečnění obchodní transakce registrováni jako plátcí daně z přidané hodnoty. Předmětem plnění byla dodávka výkresové dokumentace „akumulátorové lokomotivy 710.210.5“, „kójového tahače KT 3710“ a užitného vzoru „manipulátor pro manipulaci s nejméně jedním železničním vozem“ v souhrnné hodnotě v základu DPH 5.649.039,- Kč, čemuž odpovídá daň z přidané hodnoty v základní sazbě ve výši 1.186.298,20 Kč. Vystavitelem daňových dokladů byl pan Ing. J. H. Dne 25. 10. 2013 žalobce podal daňové přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období září 2013 a uvedené

doklady byly zahrnuty do tohoto daňového tvrzení na straně přijatých zdanitelných plnění v tuzemsku. Dne 24. 10. 2013 podal daňový dlužník daňové přiznání k DPH za zdaňovací období září 2013 a uvedené doklady byly zahrnuty do tohoto daňového tvrzení na straně uskutečněných zdanitelných plnění v tuzemsku. Na základě těchto daňových dokladů došlo ke stanovení daně z přidané hodnoty, nicméně výsledná daňová povinnost ve výši 1.395.512,- Kč nebyla uhrazena, ačkoliv její splatnost nastala k 25. 10. 2013. Od 21. 10. 2013 čelí daňový dlužník insolvenčnímu návrhu spojenému s návrhem na prohlášení konkurzu, kde navrhovatelem je Československá obchodní banka a. s. Od počátku kalendářního roku 2013 jde již o třetí návrh ze strany věřitelů. Správce daně proto uzavřel, že na základě personálního propojení žalobce a daňového dlužníka osobou Ing. J. H. žalobce vědět měl a mohl, že se daňový dlužník dostane do situace, kdy nemůže daň z přidané hodnoty zaplatit, a proto na straně žalobce vznikla odpovědnost za nezaplacenou daň z důvodu ručitelství podle § 109 odst. 1 písm. b) zákona o dani z přidané hodnoty a správce daně žalobce podle § 171 odst. 1 zák. č. 280/2009 Sb., daňového řádu, vyzval k zaplacení.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém namítal, že správce daně neprokázal, že by žalobce věděl nebo vědět měl a mohl k datu uskutečnění plnění dne 27. 9. 2013, že daň na daňovém dokladu nebude úmyslně zaplacená. K úmyslnému nezaplacení daně z přidané hodnoty může dojít pouze v případě, kdy společnost i přesto, že má k dispozici finanční prostředky, daň nezaplatí, anebo v případě, kdy společnost již uzavírá kupní smlouvu s vědomím, že daň z přidané hodnoty nebude moci odvést. Žalobce poukázal na uzavřené kontrakty na významné zakázky se společností Katowicki Holding Wenglowy S.A. a se společností KGHM Polska Miedź S.A. Daňový dlužník se začal potýkat s nedostatkem finančních prostředků od poloviny měsíce října 2013, což vedlo k jeho zrušení s likvidací a ustanovení Ing. J. H. do funkce likvidátora. Nicméně do 31. 5. 2013 za správnost účetní agendy odpovídal Ing. R. K., tehdejší ředitel společnosti, který společnost opustil za velmi podivných okolností, které se staly předmětem trestního oznámení likvidátora Ing. H. ze dne 8. 11. 2014. Ing. H. neměl k dispozici kompletní účetnictví a jeho činností bylo zejména vystavovat faktury a účtovat přijaté faktury běžného období, neboť předchozí účetní údaje nebyly k dispozici. Žalobce zpochybnil, že by Ing. J. H. jako prokurista společnosti žalobce a zároveň v pozici účastného daňového dlužníka mohl mít ke dni 27. 9. 2013 informace o tom, že daň uvedená na daňovém dokladu nebude úmyslně uhrazena.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí odvolání zamítl a rozhodnutí správce daně potvrdil se závěrem, že žalobce buď věděl nebo vědět měl a mohl, že daň na předmětných fakturách č. 20131031, 20131032 a 20131033 nebude úmyslně zaplacená z důvodu, že se poskytovatel zdanitelného plnění (daňový dlužník) úmyslně dostal nebo dostane do postavení, kdy nemůže daň zaplatit, přičemž vyšel z toho, že k úhradě zdanitelného plnění došlo započtením pohledávek dne 27. 9. 2013 dohodou o vzájemném započtení pohledávek a závazků. Transakce mezi daňovým dlužníkem a žalobcem generovala příjmy v řádu milionů korun, ale započtením pohledávek a závazků k zaplacení žalobcem nedošlo a daňový dlužník se tak vědomě připravil o možnost získat finanční prostředky, jež by k úhradě daňové povinnosti plně postačovaly. Mezi daňovým dlužníkem a žalobcem je personální propojení prostřednictvím Ing. J. H. Tento za měsíce květen, červen a červenec roku 2013 sestavoval daňové přiznání k dani z přidané hodnoty, přičemž za

červen a červenec daň z přidané hodnoty zaplacená nebyla; za zdaňovací období měsíce srpna vznikl daňovému dlužníkovi nadměrný odpočet ve výši 6.500,- Kč a za září 2013 daň nezaplatil. Žalovaný poukázal i na další personální propojení mezi žalobcem a daňovým dlužníkem, a to prostřednictvím Ing. F. P., jednatele žalobce, který je jednatelem a společníkem obchodní korporace MAR Servis s.r.o., od roku 2010 je předsedou představenstva družstva ENVICRACK a v letech 2009 – 2010 byl předsedou představenstva obchodní korporace INOVAČNÍ a.s. a byl členem dozorčí rady daňového dlužníka do 27. 5. 2013. Jediný akcionář a člen představenstva daňového dlužníka Ing. R. S. byl v letech 2007 – 2009 místopředsedou družstva ENVICRACK a v letech 2009 – 2013 předsedou představenstva společnosti ENVICRACK, v letech 2009 – 2013 byl členem dozorčí rady společnosti INOVAČNÍ a. s. Další osobou propojující oba subjekty byl Ing. K. M., který byl předsedou představenstva daňového dlužníka v letech 2007 – 2012 a v letech 2009 – 2013 byl členem představenstva družstva ENVICRACK. Ing. J. H., prokurista žalobce, od roku 2004, nynější likvidátor daňového dlužníka, byl v letech 2009 – 2013 členem představenstva společnosti INOVAČNÍ a. s. Kromě interních informací o daňovém dlužníku měl žalobce k dispozici i veřejně dostupné informace, ze kterých mu bylo známo, že k 23. 4. 2013 a k 11. 6. 2013 byly na něj podány dva insolvenční návrhy. Úmysl daňového dlužníka dostat se do situace, kdy nebude moci zaplatit daň, žalovaný spatřoval v tom, že daňový dlužník sice měl uzavřeny kontrakty na významné zakázky se společností Katowicki Holding Wenglowy S.A. a se společností KGHM Polska Miedź S.A., nicméně na zakázce pro společnost Katowicki Holding Wenglowy S.A. se daňový dlužník nepodílel přímo a co se týče spolupráce se společností KGHM Polska Miedź S.A., zde byl dne 23. 9. 2013 nahrazen žalobcem. Navíc daňový dlužník v roce 2013 prodal společnosti Kolejové pohony a.s. dvě dieselhydraulické lokomotivy v neprovozním stavu a v září 2013 výkresové dokumentace a užitný vzor právě žalobci; za tento poslední prodej však kupní cena byla zaplacená pouze se zápočtem. Daňový dlužník se tak zjevně zbavoval majetku. Od prvního čtvrtletí roku 2013 byl v prodlení s úhradami svých závazků vůči peněžním institucím a v listopadu 2013 odstoupil od smlouvy o poskytnutí účelové podpory formou dotace z 9. 2. 2011 Technická agentura České republiky a požadovala vrácení poskytnuté dotace v celkové výši 6.425.000,- Kč do dne 23. 11. 2013. Tato dotace však vrácena nebyla. Žalovaný se proto ztotožnil se závěry správce daně a rozhodnutí potvrdil.

Podle ustanovení § 109 odst. 1 písm. b) zákona o dani z přidané hodnoty *plátce daně, který přijme zdanitelné plnění s místem plnění v tuzemsku uskutečněné jiným plátcem nebo poskytne úplatu na takové plnění (dále jen příjemce zdanitelného plnění), ručí za nezaplacenou daň z tohoto plnění, pokud v okamžiku jeho uskutečnění věděl nebo vědět měl a mohl, že plátce, který uskutečňuje toto zdanitelné plnění nebo obdrží úplatu na takovéto plnění (dále jen poskytovatel zdanitelného plnění), se úmyslně dostane nebo dostal do postavení, kdy nemůže daň zaplatit.* Přijatá úprava vychází z článku 205 Směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. 11. 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty, podle které *v situacích uvedených v článku 193 – 200, 202, 204, mohou členské státy stanovit, že za odvod daně ručí společně a nerozdílně jiná osoba, než osoba povinná odvést daň.* Přijatá úprava tak měla zabránit zejména kolotočovým podvodům, když Evropská komise jako jeden ze způsobů řešení situace mnohých se případů daňových úniků posílila princip solidární odpovědnosti zaplacení daně, v souladu s rozhodnutím Soudního dvora EU z 11. 5. 2006, sp. zn. C-384/04, Commissioners of Customs vs. Excise,

Attorney General v. Federacion of Technological Industries e. a., ve kterém se soudní dvůr vyslovil tak, že právo Evropské Unie umožňuje členským zemím zakotvit povinnost jakékoliv osobě, aby byla společně a nerozdílně odpovědná za odvod DPH spolu s jakoukoliv osobou, která je k tomuto odvodu povinná, a to pouze s výhradou obecných právních zásad EU, především pak se zásadou proporcionality a právní jistoty. Jakákoliv osoba za tohoto předpokladu může být podle práva členského státu EU v souladu s unijním právem uznána jako osoba společně nerozdílně odpovědná za odvod této daně, jestliže v době uskutečnění transakce věděla nebo musela rozumně předpokládat, že daň nebude úmyslně uhrazena v rámci dodavatelského řetězce. Obdobně se vyjádřil Soudní dvůr EU v rozhodnutí ze dne 21. 12. 2011 sp. zn. C-499/10, Vlaamse Oliemaatschappij NV v. FOD Financiën, podle kterého přenesení odpovědnosti za zaplacení DPH na jinou osobu, než na daňového dlužníka, ač jí nebylo umožněno zbavit se této odpovědnosti předložením důkazu o tom, že s jednáním uvedeného daňového dlužníka neměl nic společného, je třeba považovat za neslučitelné se zásadou proporcionality, naopak požadavek, aby osoba jiná než daňový dlužník přijala všechna opatření, která po ní mohou být rozumně požadována, aby zajistila, že činnost, kterou provádí, nepovede k účasti na daňovém podvodu, není v rozporu s unijním právem.

Pro posouzení vzniku odpovědnosti žalobce jako daňového ručitele za nezaplacenou daň z přidané hodnoty jeho obchodním partnerem – plátcem daně z přidané hodnoty a daňovým dlužníkem podle ustanovení § 109 odst. 1 písm. b) zákona o dani z přidané hodnoty je tak stěžejní posouzení, zda žalobce věděl, či mohl a měl vědět o úmyslu daňového dlužníka dostat se do situace, kdy nemůže zaplatit daň. Nepostačí prokázat vědomost o špatné finanční situaci daňového dlužníka ani o vstupu daňového dlužníka do likvidace, neboť by se jednalo o nepřípustný rozšiřující výklad podmínek pro vznik ručitelské odpovědnosti podle tohoto ustanovení v rozporu s principem právní jistoty. Zákon pro vznik ručitelské odpovědnosti předpokládá alespoň nevědomou nedbalost, která musí být jednoznačně prokázána tak, aby přenesení daňové zátěže na třetí subjekt bylo slučitelné s principem proporcionality, tedy aby opravdu postihlo ten případ, kdy se tento třetí subjekt – alespoň nevědomě nedbale – účastní daňového podvodu. Nevědomá nedbalost potenciálního ručitele se vztahuje ovšem k úmyslnému zavinění daňového dlužníka dostat se do situace, kdy nemůže zaplatit daň.

Nejvyšší správní soud v rozhodnutí č. j. 2 Afs 15/2014-59 z 10. 6. 2015 definoval některé indicie, svědčící o úmyslu daňového dlužníka dostat se do situace, kdy nemůže zaplatit daň, přičemž neověření resp. nerespektování existence těchto indicií potenciálním ručitelem a obchodním partnerem daňového dlužníka považoval za naplnění nevědomé nedbalosti (byť nikoliv pro vznik ručení, ale pro účely posouzení doměření daně). Jsou jimi neobvyklá cena obchodované komodity, dlouhodobě nestandardní způsob obchodování (obchodování s nově založenými společnostmi s minimálním základním kapitálem, jež svou nabídku veřejně neprezentují, jejichž sídlo se nachází v rodinných domech či bytech apod.) a absence účinných vnitřních kontrolních mechanismů. Žalovaný existencí těchto indicií na straně daňového dlužníka a jejich neověření či nerespektování žalobcem nezjistil. Své dokazování zaměřil výhradně k tomu, jaká byla ekonomická situace daňového dlužníka a k personálnímu propojení mezi žalobcem a daňovým dlužníkem v osobě Ing. H., z čehož dovodil, že žalobce měl vědět o špatné finanční situaci daňového dlužníka, což jsou okolnosti sice pro dokreslení celkové situace

nepochybně významné, nicméně na vznik ručení žalobce za odvod daně z přidané hodnoty daňovým dlužníkem podle shora citovaného ustanovení nemají vliv. Stejně tak jsou nepodstatné okolnosti, které nastaly až po uskutečnění zdanitelného plnění (vstup daňového dlužníka do likvidace, odstoupení Technické agentury České republiky od smlouvy s daňovým dlužníkem o poskytnutí účelové podpory formou dotace z 9. 2. 2011, insolvence daňového dlužníka). Alespoň nevědomá nedbalost žalobce při předmětné obchodní transakci, vztahující se k úmyslu daňového dlužníka dostat se do postavení, kdy nebude schopen zaplatit daň, ze skutkových zjištění však nevyplývá, když jen nedbalost na straně žalobce jako potencionálního ručitele a úmysl na straně daňového dlužníka musí být prokázány jednoznačně (podobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2016, č. j. 4 Afs 294/2015 – 23). Zjištěný skutkový stav tak nenaplnuje skutkovou podstatu ručení podle citovaného § 109 odst. 1 písm. b) zákona o dani z přidané hodnoty, žalovaný na zjištěný skutkový stav ustanovení § 109 odst. 1 písm. b) zákona o dani z přidané hodnoty aplikoval nesprávně, jeho rozhodnutí je proto nezákonné a soud je podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

Krajský soud naopak nesouhlasí s názorem žalobce, že pro vznik jeho odpovědnosti je podstatné, zda došlo k úmyslnému nezaplacení daně, což může nastat pouze v případě, že společnost i přesto, že má k dispozici finanční prostředky, daň nezaplatí, nebo v případě, kdy společnost již uzavírá kupní smlouvu s vědomím, že daň z přidané hodnoty nebude moci odvést; okolnost úmyslného nezaplacení daně je podstatná pro vznik ručení za nezaplacenou daň podle ustanovení § 109 odst. 1 písm. a) zákona o dani z přidané hodnoty, nikoliv podle písmene b), což je posuzovaný případ, kdy je naopak rozhodující úmysl dostat se do postavení, kdy plátce daň zaplatit nemůže.

Pro úplnost soud dodává, že se ztotožňuje s názorem žalobce, že Ing. J. H. pouze z pozice externího účetního nemohl chování daňového dlužníka nijak ovlivnit a z této pozice, zastávané nadto krátkou dobu (cca 3 měsíce) před uskutečněním předmětného zdanitelného plnění, bez dalšího nevyplývá, že by o úmyslech daňového dlužníka cokoliv věděl, a závěr žalovaného o vědomosti žalobce o úmyslu daňového dlužníka dostat se do postavení, kdy nemůže zaplatit daň, je bez dalších zjištění pouze spekulativní.

Žalobce žalobou navrhl zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně, což je postup předvídaný ustanovením § 78 odst. 3 s. ř. s., krajský soud však pro tento postup neshledal důvod, a proto tak nepostupoval; o návrhu nerozhodl, neboť domáhat se zrušení rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které předcházelo napadenému rozhodnutí, není procesním právem žalobce (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 1 As 60/2006 – 106).

Vzhledem k tomu, že v řízení byl plně procesně úspěšný žalobce, vzniklo mu v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení, k jejichž náhradě soud žalovaného zavázal. Náklady řízení žalobce představují zaplacený soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3.000,- Kč, dále odměna ze zastoupení advokátkou podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve výši 3.100,- Kč, podle § 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., a to za dva úkony právní služby, příprava převzetí zastoupení, sepsání žaloby podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky a dvakrát režijní paušál ve výši 300,- Kč za každý z těchto úkonů právní

služby podle § 13 odst. 3 vyhlášky, dále DPH, jehož je zástupkyně plátkyní. Všechny tyto náklady řízení podle obsahu spisu žalobci prokazatelně vznikly a jedná se o náklady nezbytně nutné k uplatnění jeho práva. Soud proto žalovaného k jejich zaplacení žalobce zavázal, a to k rukám zástupkyně žalobce podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu ve spojení s ustanovení § 64 s. ř. s. Lhůtu k zaplacení soud stanovil v souladu s ustanovení § 160 odst. 1 občanského soudního řádu, neboť tato lhůta je přiměřená možnostem žalovaného.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 18. května 2017

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu